

I Småland eller Västergötland

Månaderna som följde var engagerande, men märkvärdigt meningslösa. Jag hade fått ett slags hemort i skogarna i Småland eller Västergötland; ett hus med två våningar och många små rum med intressanta människor. Jag var lika sjuk hela tiden men läste många böcker. Det är bra.

Jag ger aldrig upp. Jag stänger av; lägger ner. En dag såg vi en huggorm, en annan dag fick vi akupunktur, massage och julbord. Det var ju bra.

Några minnen har jag glömt, så dem kan jag inte berätta. Men årstiderna var som de är, och jag frös precis hela tiden. Någon gång skulle det vara över, försökte jag tänka. Det var utomordentligt svårt att tänka, ännu svårare att prata. Jag hade ingenting att prata om eller tänka på, mitt huvud var en tomhet som plågade mig. Det var inte så bra.